

Rituál demokratických voleb a jeho duchovní aspekty

Mnoho lidí věří, že existuje něco mezi nebem a zemí, co svou moudrostí působí na naše životy, ale nemá lidskou podstatu. Ať již to nazveme Bůh, Stvořitel, Absolutno, karma, zákon rovnováhy nebo třeba harmonií kosmických sil. Neméně lidí věří, že nic takového neexistuje. Nevadí. Budeme si nyní povídat o jen málo známých duchovních aspektech svobodných demokratických voleb. Máme je ostatně za dveřmi. A vy, kteří v duchovní realitu jako součást vesmíru zatím nevěříte, zkuste si modelově představit, že pro tuto chvíli něco jako Nejvyšší spravedlnost opravdu existuje a dívá se...

Nejvyšší spravedlnost a souhlas s ranou do nosu

Představte si situaci, že za vámi někdo přijde a zeptá se vás, jestli vám může dát ránu do nosu. A vy odpovíte „ano“. Někdo vám nabídl špatnou věc, ale vy jste s ní dobrovolně souhlasili. Vzápětí poté dostanete pořádnou ránu do nosu. Teče z vás krev. Nejvyšší spravedlnost to vidí a má oběma aktérům učinit po zásluze. Co udělá s tím, kdo vám něco škaredého pouze nabídl a co udělá s vámi, že jste dobrovolně se sebepoškozující nabídkou souhlasili? Vždyť určitým úhlem pohledu by se na uskutečnění přijaté zlé nabídky dalo dívat jako na pouhé splnění bláznova bláznivého přání. Kdo z těch dvou se má především poučit a změnit?

Parazité a jejich oběti

Pokud v historii lidstva nějaké skupiny či komunity upřímně věřily v existenci různých forem Nejvyšší spravedlnosti, měly vždy velice racionální obavu z následků, které si ponesou za sobecké a parazitické chování vůči jiným lidem či skupinám. Tyto komunity si současně velmi dobře uvědomovaly, že pokud se svým poškozováním vydá lidská bytost dobrovolně souhlas (nikoliv na mučidlech), přenesou naprostou většinu odpovědnosti za jimi páchané škody, na

bedra svých obětí. Odpovědnost parazitů bude v takovém případě v očích Nejvyšší spravedlnosti jen menší (nemravná nabídka), zatímco odpovědnost samotných obětí bude dominantní. (Ano, dejte mi prosím tu pořádnou ránu do mého vlastního nosu.) Duchovně orientované parazitické komunity postupně vyvinuly komplexní technologie, jak získávat od svých obětí nevynucené souhlasy s jejich budoucím poškozováním a parazitováním na jejich životech, bohatství a svobodách. Důsledkem používání těchto technologií v praxi je, že parazitům se dlouhodobě velice dobře daří a jejich oběti strádají po zásluze za souhlasy se svým poškozováním.

Tady musím zdůraznit, že souhlas vyjádřený člověkem v rovině duchovní je něco jiného, než souhlas podaný pohledem právní praxe. Souhlas s určitou věcí v rovině duchovní vyjadřujeme souladným obsahem našeho přesvědčení, našich myšlenek, slov a činů. Dokonce i svou pouhou pozorností můžeme stvrzovat duchovní legitimitu určitých jevů a objektů. O tomto by bylo potřebné se rozepsat velmi podrobně, raději v nějakém samostatném příspěvku.

Uvedu pouze drobný příklad. Pokud bytostně věříte, že o vašem životě má právo rozhodovat nějaký král a král poté o vašem životě také rozhodne, a to ne zrovna ve váš prospěch, odpovědnost za důsledky padnou převážně na vás a nikoliv na krále. Tedy pohledem Nejvyšší spravedlnosti to takto nějak (+/-) bude. Z mnoha posvátných textů a teorií i prožitků mistrů se můžeme domnívat, že pohledem Nejvyšší spravedlnosti má každá svobodou obdařená lidská bytost žít svůj vlastní život v souladu se svým vlastním svědomím na svou vlastní plnou odpovědnost za všechny důsledky svých myšlenek, slov a činů. Odevzdání moci nad sebou samým komukoliv jinému je vždy rozhodnutím toho, kdo svou moc odevzdává. Někdy to může být odpovědné, jindy právě naopak. Klíčovou technikou parazitů je dosažení informační indoktrinace obětí, že se nelze zachovat jinak. Že se zkrátka musí rozhodnout buď zle nebo ještě hůře ve svůj neprospěch.

Zastupitel nebo fašista?

Pokud nám někdo vnutí svou vlastní vůli a silovými mocenskými nástroji nás přiměje jednat v jeho prospěch na náš úkor, je to fašista.

Chcete-li tyran, diktátor, uzurpátor či agresor. Náš fašista dostane od Nejvyšší spravedlnosti vždy po zásluze, co mu patří. Rovnováha bude nastolena. Pokud ale někoho předtím zmocníme, aby bezvýhradně rozhodoval o našem životě, a on nám poté vnutí svou vůli a přiměje nás jednat ve svůj prospěch na náš úkor, je to náš zastupitel. Náš zastupitel ale nemá odpovědnost jako náš fašista, a to i kdyby se choval stejně. Budeme to především my sami, kdo dostane od Nejvyšší spravedlnosti možnost pocítit, jakou děláme chybu. Rovnováha bude nastolena.

Zkuste si představit situaci, že by za Jiřím přišel právník a požádal jej, aby mu podepsal bílou plnou moc k zastupování v úplně všem, co jej samotného jenom napadne. A Jiří by podepsal. Za takovou osobní nezodpovědnost byste chtěli Jiřího pochválit? Nejvyšší spravedlnost mu dá řeči životních okolností jasně najevo, že tohle příště dělat opravdu nemá.

Když ale nepůjde k volbám, propadne můj hlas!

Pokud někoho napadlo právě tohle, tak to si nerozumíme. Tohle rozhodně není dobré řešení situace. Respektive částečně by i mohlo být, pokud by ovšem parazité tuto možnost vychytrale neošetřili pravidly volebního rituálu. Každý člověk ví a je informován, že když nepůjde k volbám, umožňuje tím, aby jeho budoucího zastupitele zvolili a vybrali ostatní účastníci voleb. Ještě jednou zopakuji, že skrývaným (okultním) duchovním cílem volebního rituálu je přenesení odpovědnosti za škody páchané na lidech a národech z parazitů na jejich oběti. Děje se tak ve chvíli, kdy člověk svým dobrovolně vyjádřeným souhlasem učiní ze svého fašisty svého zastupitele. Fašistům se špatné, zrádné a prospěchářské chování (současný politický standard napříč spektrem) nebude vyplácet a nedobře se jim povede, což je přirozeně přiměje ke změně přístupu. Na zastupitele důsledky stejného chování prakticky nedopadnou. Parazitismus se jim bude vyplácet a ke změně přístupu nebudou mít přirozenou motivaci. Nejít k volbám, to je varianta, kdy z našeho fašisty udělají našeho zastupitele jiní lidé. Tato varianta proto neřeší vůbec nic.

Volební hra, hráči a předvídatelné varianty

Podívejme se na svobodné demokratické volby jako na rituál vymezený jeho pravidly. Kdo se chová podle pravidel účastní se rituální volební hry. Je to hráč. Každý hráč principiálně vstupem do hry souhlasí s možností své porážky. Takže jeden obecný souhlas zde už máme. Pravidla her poté vymezují předvídatelné herní varianty. V rituálu demokratických voleb existují tři předvídatelné možnosti hry.

- První předvídatelnou možností je, že k volbám půjdeme a budeme postupovat podle pravidel. Tedy vybereme si právě jednu zastupující stranu, případně preferenčně zakroužkujeme některé její kandidáty.
- Druhou předvídatelnou možností je, že k volbám vůbec nepůjdeme. Možná tu volební hru ani nechceme hrát. Možná se nechceme nechat v životě v ničem nikým zastupovat. Avšak rituálními pravidly parazitů, která dobře známe, jsme v této variantě do hry stejně vtaženi (viz výše).
- Třetí předvídatelnou možností je, že k volbám sice půjdeme, ale porušíme jejich pravidla. Buď se tak stane omylem nebo budeme úmyslně dělat nějakou neplechu. Tedy svého zastupitele si nezvolíme platným způsobem. Pak ale podle pravidel rituálu nastanou účinky možnosti druhé. To přece dobře víme. Vítejme zpátky ve hře!

Žádná další možnost přece neexistuje

A právě tohle není pravda. To jen hluboká přesvědčení v nás, omezující znalost pravidel a materiální informační indoktrinace nám zabraňují ji uvidět. Čtvrtá volební možnost je možnost nepředvídatelná. Pravidla rituálu ji nepopisují, výslovně nepovolují, ale současně ji ani nemohou zakázat. Nejedná se o porušení pravidel. Jde o nepředvídatelné jednání v souladu s nimi. Možná bude nejlepší si princip čtvrté varianty přiblížit nejprve příkladem. Poté si povíme, jak to v praxi lze skutečně provést. (A existuje dokonce i možnost pátá, kterou pro zjednodušení opomím.)

Odmítnutí převzetí odpovědnosti

Vraťme se k příkladu s ranou do nosu a jen trošičku pozměňme okolnosti. Přejde za vámi člověk a zeptá se, zda by vás mohl

bezvýhradně zastupovat. A vy odpovíte „ano“. A v té chvíli od něj dostanete okamžitě ránu do nosu. Prý to bylo třeba ve veřejném zájmu. Teče z vás krev. Nejvyšší spravedlnost se snaží vás řečí životních okolností přimět k tomu, abyste si příště za zlé skutky svých zastupitelů nebrali odpovědnost na sebe. Nic víc se po vás nežádá. Ať ta odpovědnost zůstane na jejich straně. Nedobře se poté povede jim a ne vám. Možná si myslíte, že podle práva mají za politickou špínu odpovědnost oni. Takové chování by si vůbec neměli dovolit. Mají zastupovat vaše zájmy, a ne vás bít do nosu. Jenže věci podle psaného práva to je spravedlnost lidská, materiální. Tu zkroutíte systémem zákonů a justice do nefungujícího patvaru kdykoliv na přání. To přece dobře víte. Vidíte to roky všude kolem sebe.

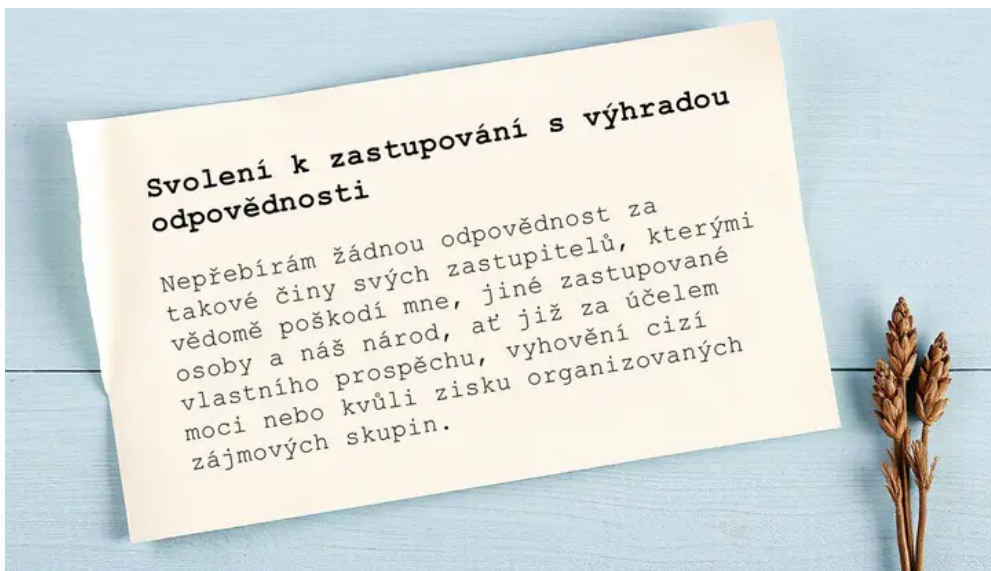
Autoři volebního rituálu duchovní aspekty věcí úzkostlivě uvažují. My ostatní zatím ne. Zkusme pro jednou udělat výjimku. Udělejme v rámci volebního rituálu čin, jehož sledované účinky mají nastat na úrovni duchovní před zraky Nejvyšší spravedlnosti. (I jako zcela nevěřící, to můžete klidně experimentálně vyzkoušet.) Takový čin volební pravidla samozřejmě nemohou povolit a už vůbec jej nemohou účinně zakázat. S takovým našim přístupem paraziti vůbec nepočítají. V rituální volební hře není předvídaný.

Volba zastupitele s výhradou odpovědnosti

Představte si znovu, že za vámi přijde člověk a zeptá se, zda by vás mohl bezvýhradně zastupovat. A vy odpovíte způsobem, který on nečeká. „Ano, můžete mě zastupovat, ale odpovědnost za všechny činy, kterými budete zajišťovat svůj prospěch na můj úkor, nebo o kterých budete vědět, že jdou proti mým zájmům a zájmům lidí, které zastupujete, zůstane na vás. K takovým činům vám nedávám oprávnění jednat mým jménem.“ Materiálně indoktrinovaní lidé se vám za tohle určitě vysmějí. Pro ně to není o ničem. Co není ošetřeno zákonem a vymahatelné soudní cestou, to se nedá ze zastupitelů nikdy vymlátit. A v jejich světonázoru to tak opravdu je. Ale lidé uvažující duchovní aspekty věcí se mohou i pořádně vylekat. Tedy vylekají se, pokud jsou zastupiteli. Vy se děsit nemusíte. Takoví budou dobře vědět, co je čeká a nemine, pokud naprosto zásadním způsobem nezmění svou stávající politickou praxi.

To se přece ve volbách nedá provést

Budete možná překvapení, ale jde to. Nejvyšší spravedlnosti stačí pouze to, abychom myšlenkou, slovem a nějakým činem odmítli nést odpovědnost za vědomý a zjevný parazitismus a zrádná jednání námi zvolených zastupitelů. Jak to technicky udělat? Především je potřeba k volbám jít. Vyberte si jakoukoliv politickou stranu, které fandíte, nebo kterou považujete za nejmenší zlo. Zakroužkujte na řádném volebním lístku klidně nějaké kandidáty preferenčně. Do volební obálky vložte jeden jediný platný volební hlasovací lístek, jak vyžadují pravidla rituálu. No a potom do té obálky vložte ještě jeden malý samostatný lísteček. Podle pravidel není takový papírek volební. Nevytváří žádnou pochybnost o tom, koho jste volili a co platí. Je to jen taková „nečistota“ navíc v obálce. Když tam vložíte sušený čtyřlístek, také vám nikdo neprohlásí hlas u voleb za neplatný. A pokud se přesto obáváte propadnutí svého hlasu z důvodu papírku navíc, klidně vezměte tužku a napište výhradu odpovědnosti na vnitřní stranu volební obálky přímo. S tím už neudělá nikdo nic, i kdyby opravdu chtěl. Bude to zkrátka tam a bude to platný volební hlas. Nejvyšší spravedlnost konečně uvidí, že parazitičtí fašisté už nejednají vašim jménem s bezvýhradným souhlasem k čemukoliv a může nastolit rovnováhu na jejich straně. Nespekulujte o tom, jak bude vypadat. Není v lidské moci to předvídat. Odevzdejte to a nelpěte na svých tradičních představách odvety, pomsty či trestu. Jen věřte, že se TO konečně stane. Volební rituál ve svém okultním cíli selže a neposkytne parazitům a jejich nástrojům potřebnou ochranu. Každý podle svého svědomí, každému podle jeho vlastních zásluh. Udělejme to a pak jen sledujme, co se ve světě kolem nás bude měnit. A zkusme věřit, že bude...

Svolení k zastupování s výhradou odpovědnosti

Nepřebírám žádnou odpovědnost za takové činy svých zastupitelů, kterými vědomě poškodím mne, jiné zastupované osoby a náš národ, ať již za účelem vlastního prospěchu, vyhovění cizí moci nebo kvůli zisku organizovaných zájmových skupin.

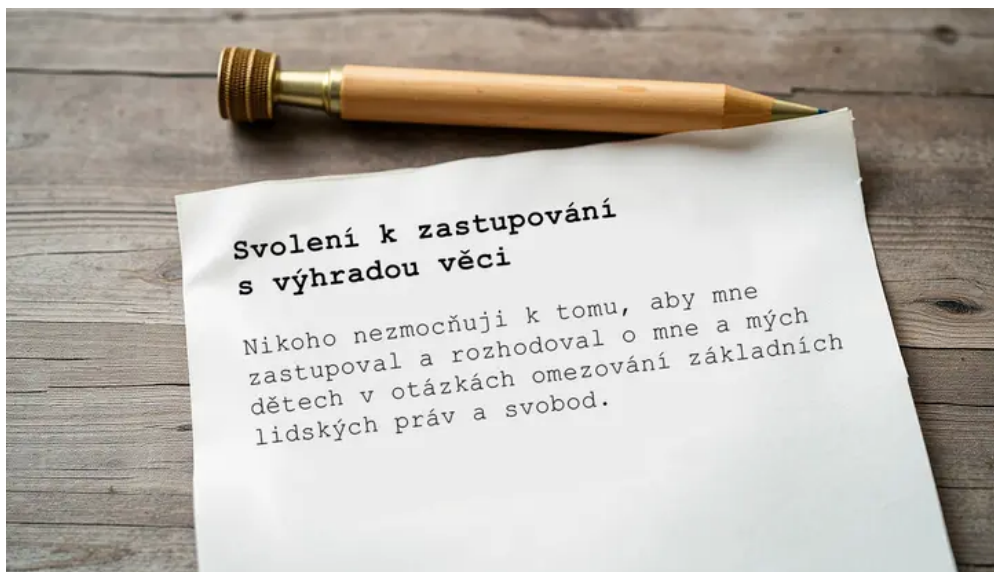
Všechno nebo nic a výhrada věci

Další nezodpovědností každého člověka, který se volebního rituálu účastní, je poskytnutí zmocnění svým zastupitelům bez jakéhokoliv věcného omezení. Pravidla demokratických voleb záměrně neumožňují voličům svá zmocnění věcně omezit a určit si svobodně v čem se hodlají i nadále v životě zastupovat jen oni sami.

Tedy klíčové věci našich vlastních životů, ve kterých moudře a logicky neposkytneme nikomu oprávnění nás zastupovat a rozhodovat si o nás bez nás. Prý tohle nejde ve společnosti zajistit. No nejde to, protože především není vůle, aby to šlo. Po materiální stránce je to dnes spolehlivě vyloučené.

Pokud si jednou vybereme svého zastupitele, může nám bez jakýchkoliv omezení nařídit třeba i to, že budeme muset tátovi příště říkat eurorodič alfa, že společnosti, které zajistí proočkování všech svých zaměstnanců experimentálními genetickými vakcínami, budou mít nižší daně, nebo že nesmíme spálit na podzim na zahradě svoje vlastní listí. U voleb však můžeme opět vědomě sledovat dosažení duchovních účinků. Ty nastanou vždy, bez ohledu na psaná pravidla. Vložte klidně do volební obálky ještě jeden malý lístek. Druhou „nečistotu“ s výhradou věci. A na něj napište, v jakých konkrétních věcech svého života nedáváte nikomu druhému oprávnění, aby vás zastupoval a cokoliv za vás rozhodoval. Princip je opět stejný. Fašistům se vždy nedobře povede. Kdo si nad námi bude muset svou moc uzurpovat proti naší vůli, bude mnohem více zvažovat, jak s ní

naloží, než ten, komu ji dobrovolně bezvýhradně sami odevzdáme. A více již sdělovat netřeba. Ty, kdo máš uši, slyš...

Napsal Jan Vavrečka